

Η ταυτόχρονη Ανάστασις και Ανάληψις της Υπεραγίας Θεοτόκου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άπό όλες τις Θεομητορικές έορτές, άγαπητοί μου προσκυνηταί, άναμφισβήτητα ύπερδεσπόζει ή σημερινή τοιαύτη τής Ύπεραγίας Θεοτόκου, ή όποία έορτή περιλαμβάνει δύο τμήματα.

Τό πρώτο τμήμα της είναι ή Κοίμησις καί ή ταφή τῆς Παναγίας Μητέρας μας καί τό δεύτερο τμήμα είναι ή όλόσωμος Μετάστασις Αὐτῆς εἰς τούς Οὐρανούς, τούτέστιν ή Ἀνάστασις Της καί ή ταυτόχρονη Ἀνάληψις Της. Ἔτσι, ή Παναγία εὐρίσκεται σωματικῶς μέ ἄφθαρτον σῶμα εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Στό σημεῖο αὐτό, νά διευκρινήσωμε ὅτι ή Ἁγία Γραφή δέν είναι ή Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ αὐτή καθ' ἑαυτή. Εἶναι ή θεωρία περί τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, διότι ή Ἀποκάλυψις καί ή Πεντηκοστή τοῦ καθενός πιστοῦ είναι γεγονότα προσωπικά πού ἐξαρτῶνται ἀπό τήν πνευματική του προσωπική ιδιοσυχνότητα καί χωρητικότητα.

Ὅμως ή Ἁγία Γραφή χωρίς τήν Ἱερά Παράδοσι δέν στέκεται ἀπό μόνη της. Χρειάζονται καί τά δύο. Ἡ Ἱερά Παράδοσις είναι ἰσόκυρη μέ τήν Ἁγία Γραφή. Ἄλλωστε, νά μή ξεχνᾶμε, ὅτι κάποια στιγμή ἦλθε ή Ἁγία μας Ἐκκλησία καί καθώρισε συγκεκριμένα ποιᾶ θά είναι ἀκριβῶς ή Καινή Διαθήκη, ποιᾶ βιβλία δηλαδή είναι τά θεόπνευστα, ποιᾶ είναι ἀπλῶς τά ὠφέλιμα καί ποιᾶ είναι τά ψευδεπίγραφα.

Μέ αὐτά ὅλα θέλω νά τονίσω τήν ἀξία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἐν πρώτοις, ή ὁποία φαίνεται σέ πάρα πολλά σημεῖα, ἀκόμη καί στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή (Κυριακή Η΄ Ματθαίου), πού ὑπάρχει ή μεσολάβησις τῶν Ἀποστόλων μεταξύ Χριστοῦ καί πλήθους. Ὅπως λέγει ὁ Κύριός μας: «Δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν». "Ἔσεῖς νά τούς δώσετε νά φάγουν".

Βλέπομε δηλαδή σέ ὅλο αὐτό τό θαῦμα, ἐκτός ἀπό φράσεις εὐχαριστιακῆς διαστάσεως πού μᾶς θυμίζουν καί μᾶς ἀνάγουν εἰς τήν Θεία Εὐχαριστία, καί τήν μεσολάβησι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού είναι βέβαια τό θεμέλιο τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Ὅπως λέγομε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως "...Εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικήν, δηλαδή Οἰκουμενικήν, καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, πού σημαίνει ὅτι ή Ἐκκλησία στηρίζεται στήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί στήν Ἱερά Παράδοσι.

Ἔτσι λοιπόν, σύμφωνα μέ τήν Παράδοσι, ἐφ' ὅσον ή Καινή Διαθήκη σκοπίμως τίποτε δέν ἀναφέρει γιά τήν Κοίμησι τῆς Παναγίας, ή Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπληροφορήθη κατά τρόπον, μυστικόν μέν ὡς πρός ἐμᾶς σαφέστατον βέβαια ὡς πρός Αὐτήν, κατά τρόπον δηλαδή ἄρρητον, καί συγκεκριμένα ἐπληροφορήθη διά μέσου ἀγγέλου. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οἱ τρόποι τῆς θεϊκῆς πληροφορίας πού παίρνουν οἱ πραγματικοί Ἅγιοι καί κατά μείζονα λόγον ή Ὑπεραγία Θεοτόκος, είναι ποικίλοι, ἄρρητοι καί ἀπόρρητοι. Διότι, προφανῶς ἀπείρους τρόπους ἔχει ὁ Θεός γιά νά πληροφορῆ τούς πραγματικούς Ἅγίους Του. Ὅμως, ὅλοι αὐτοί οἱ θεϊκοί τρόποι είναι ὑπέρ πᾶσαν νόησιν καί αἴσθησιν. Ἄν τό θέλετε ἀκόμη καί οἱ ἴδιοι οἱ

Άγιοι νά μᾶς τούς ἐξηγοῦσαν, πού δέν ἐπιτρέπεται βέβαια τίς πλεῖστες ὄσες φορές, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός νά μᾶς τά ἐξηγοῦσε – ἓνα σχῆμα ὑπερβολῆς καί φανταστικό, μέ τήν καλή τήν ἔννοια -, πάλι ἐμεῖς οἱ ἀμύητοι δέν θά μπορούσαμε νά καταλάβωμε τόν ἀκριβῆ τρόπο τῆς θεϊκῆς πληροφορίας.

Σημασία ὅμως ἔχει γιά τό ἐν λόγω θέμα μας, ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὄντως ἐπληροφορήθη δι' ἀγγέλου ὅτι σέ τρεῖς ἡμέρες θά ἀπήρχετο ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμος. Κατά τρόπον δέ θαυμαστόν εὐρέθησαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι δίπλα εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἀπό τά πέρατα τῆς οἰκουμένης πού τότε εὐρίσκοντο καταναλώνοντες ἑαυτούς εἰς τό κήρυγμα καί εἰς τήν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου.

Καί ὅταν λέμε "εὐρέθησαν" ἐννοοῦμε ὅτι καί οἱ ἴδιοι δηλαδή δέν μπορούσαν νά τό ἐξηγήσουν. Ἐδῶ φαίνεται πῶς μπορεῖ ὁ Θεός νά μεταθέτη, ὅταν θέλη νά μεταθέση, κάποιον Ἅγιό Του ἀπό τό ἓνα μέρος στό ἄλλο μέρος σέ μηδέν χρόνο. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Θεός εἶναι καί «ὅπου Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις», νικᾶται φύσεως τοπική τάξις, καί χρόνου τάξις, κ.ο.κ.

Καί ἔτσι σέ μηδέν χρόνο θαυματουργικῶς εὐρέθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς "Γεθημανῆ τό χωρίον", διότι τιμῆς ἔνεκεν καί ἀξίως καί δικαίως ἔπρεπε νά προλάβουν νά ἀσπασθοῦν καί νά εὐλογηθοῦν ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο πρίν Αὐτή ἀναχωρήσῃ ἀπό αὐτόν τόν κόσμον. Ἔτσι ἡ Παναγία μας τούς εὐλόγησε καί ὅπως Ἐκείνη ἤθελε, ἢ μᾶλλον ὅπως ὁ Θεός ἠδόκησε, ἀπλᾶ καί ταπεινά καί ἀθόρυβα, ἐκοιμήθη εἰς τό μικρό Της κρεβάτι.

Κατόπιν τούτου, μέ ὅλην τήν πρέπουσα καί δέουσα εὐλάβεια πού ἔτρεφαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι πρὸς τό πάνσεπτο Πρόσωπό Της, τήν ἐκήδευσαν, εἰς "Γεθημανῆ τό χωρίον", ὅπως ψάλλομε συνέχεια εἰς τίς Παρακλήσεις, ὅπου βέβαια καί ὁ τάφος Της σώζεται ἕως καί τῆς σήμερον. Ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας, γιά τήν ὁποία ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέρων Παΐσιος ὅτι ὁμοιάζει πῶς ἀπό τίς ἄλλες εἰκόνες τῆς Παναγίας μέ τήν μορφή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Βέβαια, ἂν θέλωμε νά κυριολεκτήσωμε, ἡ μορφή τῆς ἀναστημένης Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἄρρητος, ὅμως ὁμοιάζει μέ τήν μορφή τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας, σύμφωνα δηλαδή μέ τίς γνωστές ἐμφανίσεις πού ἔκανε ἡ Παναγία Μητέρα μας.

Ἀλλά ἓνας ἀπό τούς δώδεκα Μαθητάς, κατ' οἰκονομίαν καί κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν ἀπουσίαζε. Καί πάλιν αὐτός, ὄχι τυχαῖα, ἦτο ὁ Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε καί ὅταν πρωτοεμφανίσθη ὁ Χριστός εἰς ὀλόκληρη τήν ομάδα τῶν Μαθητῶν. Εἶχαν προηγηθῆ, πρό αὐτῆς τῆς κοινῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ στό σύνολο τῶν Μαθητῶν, καί ἄλλες πολλές ἐμφανίσεις, μέ πρώτη βέβαια ἐμφάνισις εἰς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί εἰς τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή πού ἐδιαβάσαμε σήμερα στό

έωθινό Εύαγγέλιο, ή όποία όμως δέν έννόησε άμέσως τά τής Άναστάσεως. Αύτός ήταν ό λόγος πού έκλαιγε καί ένόμισε ότι ό Κύριος ήτο ό κηπουρός καί έζητοΰσε νά μάθη διάφορες πληροφορίες. Άλλά ό Χριστός τής είπε «μή μου άπτου». Ένω δηλαδή ό Κύριος άργότερα προκαλή τόν Άπόστολο Θωμά νά τόν άγγίση, εις τήν Αγία Μαρία τήν Μαγδαληνή λέγει "μή με άκουμπᾶς".

Ώδε ή διάκρισις τῶν Αγίων. Ώδε ή διάκρισις τής Πηγής τής διακρίσεως, πού εΐναι ή Αύτοαγιότης, ό Χριστός, πού τόν μέν έναν προκαλεΐ μέ τήν καλή έννοια νά τόν άκουπίση, τόν Θωμά δηλαδή, γιά νά πιστωθῆ ή Άνάστασις καλύτερα, αλλά εις τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή λέγει «μή μου άπτου» γιατί είχε άλλη ψυχολογία. Από άλλο έπασχε ό α΄, από άλλο έπασχε ό β΄.

Η Μαρία ή Μαγδαληνή ένόμιζε ότι θά ήταν ό άναστημένος Χριστός όπως ή παληά καλή άγία παρέα καί έπρεπε νά τής κάνη ένα πρώτο μάθημα νά τήν ταρακουνήση καί νά τήν ξυπνήση έν Πνεύματι Αγίω, ότι "ναί μέν άναστήθηκα, αλλά αλλάζουν τά πράγματα καί γι΄ αυτό μή μέ άκουμπᾶς".

Βλέπετε, πώς οι Άγιοι, αναλόγως τοϋ προβλήματος καί τής θέσεως τοϋ κάθε ανθρώπου μέ διάκρισι συμπεριφέρονται. Άλλοιώς στόν α΄, άλλοιώς στόν β΄. Άς μή πᾶμε καί πολύ μακρῶ. Ό Άπόστολος Παϋλος στόν μέν Άπόστολο Τίτο πού ήταν εις τήν Κρήτη λέγει νά μή περιτμηθῆ, ένῶ στόν Άπόστολο Τιμόθεο ό ίδιος ό "Γέροντας" - νά τό ποϋμε μέ τά σημερινά δεδομένα - ό ίδιος Άπόστολος Παϋλος σέ άλλο του πνευματικό παιδί, κι αυτό έξ ίσου άξιο καί άγιο, έπειδή εύρίσκετο σέ άλλη περιοχή όπου υπήρχαν άλλα ρεύματα πνευματικά, προκειμένου νά περάση τό κυριώτερο, πού ήταν ή διάδοσις τοϋ Εύαγγελίου καί νά μή σκαλώσουν σέ κάποιες προλήψεις πού μέχρι τότε δικαιολογημένα είχαν, τοϋ έπιβάλλει νά περιτμηθῆ. Κλείνει αυτή ή παρένθεσις "περί διακρίσεως", πού βλέπομε έδῶ καί στόν Χριστό, πώς ένήργησε άλλοιώς στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί άλλοιώς στόν άγιο Άπόστολο Θωμά.

Καί έπανερχόμεθα εις τό κύριό μας θέμα. Σκοπίμως τότε έλειπε ό Θωμάς από τόν όμιλο τῶν άλλων Μαθητῶν κατά τήν Κυριακή τής Άναστάσεως. Ό Θωμάς δέν ήτο περισσότερο άπιστος από τούς λοιπούς Μαθητές, διότι κανείς Μαθητής δέν έπίστευσε ότι ό Χριστός άνεστήθη πριν ό ίδιος προσωπικά δῆ τόν άναστημένο Χριστό, έστω κι αν οι άλλοι τόν έπληροφοροϋσαν περί αυτού τοϋ γεγονότος. Θυμηθεΐτε τί είπαν γιά τήν Αγία Μαρία τήν Μαγδαληνή. «Έφάνησαν ώσει λῆρος τά ρήματα αυτής». Τούς έφάνησαν δηλαδή σάν γυναικειές φαντασιώσεις τά λόγια τής Αγίας.

Λοιπόν τότε έλειπε ό Θωμάς γιά νά πιστωθῆ κατά τόν καλύτερο καί πιό ρεαλιστικό ιστορικό τρόπο ή Άνάστασις τοϋ Χριστοϋ. Διότι, μέχρι τότε δέν είχε δοθῆ ή

καθολική ενέργεια του Ἁγίου Πνεύματος καί εἶχαν τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού καθόλου γι' αὐτό βέβαια δέν μειώνονται. Ἔτσι, ὅπως τότε συνέβη αὐτό γιά νά πιστωθῆ κατά τόν καλύτερο τρόπο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί τώρα, ὄχι τυχαῖα, εἰς τήν Κοίμησι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔλειπε πάλι ὁ Θωμᾶς. Καί ὅταν πῆγε ἐκεῖ καθυστερημένα τόν ἔπιασε ἕνα λευκό ἅγιο παράπονο, ἕνα ἀπαθές παράπονο καί ἤθελε κι αὐτός νά ἀσπασθῆ τό νεκρό σῶμα καί νά εὐλογηθῆ, ἔστω καί ἀπό τήν νεκρά ὅπως ἐνόμιζαν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Γι' αὐτό, ἀξίως καί δικαίως, μετά τρεῖς ἡμέρες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἤνοιξαν τόν τάφον γιά νά πάρη τήν εὐλογία καί ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, ἔστω κι ἂν εἶχε ἤδη κοιμηθῆ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Καί ὅταν ἤνοιξαν τόν τάφον τῆς Παναγίας διεπίστωσαν ὅλοι, παρά πᾶσαν ἐλπίδα καί προσδοκίαν, ὅτι ἔλειπε τό σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί εὐρίσκετο ἐκεῖ μόνον ἡ σινδόνα μέ τήν ὁποῖαν εἶχε τυλιχθῆ, ὅπως δηλαδή ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ μέ τόν Χριστό, πού εὐρέθησαν ἐκεῖ τό σουδάριον, κλπ., τυλιγμένα εἰς τήν ἐντέλειαν. Καί ὁ Χριστός βέβαια εἶχε ἀναστηθῆ.

Καί τότε διεπίστωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὅτι ἡ Παναγία Θεοτόκος εἶχε ἀναστηθῆ. Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορική κατοχύρωσις τοῦ γεγονότος, πού διασώζει ἀδιαμφισβήτητα ἡ Ἱερά Παράδοσις, γιατί πῶς εἶναι δυνατόν ἕνα σῶμα νά προλάβη νά λειώσῃ σέ τρεῖς ἡμέρες δηλαδή.

Βέβαια, εἰς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, σύμφωνα μέ τήν γνώμη ὄλων τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων, ταυτόχρονα μέ τήν Ἀνάστασιν Της ἔλαβε χώραν καί ἡ Ἀνάληψις Της, ὅπως τό ἀναλύουν πάλιν καί πολλάκις, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ὁ Ἁγιορείτης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης καί πλεῖστοι ὅσοι Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἠσχολήθησαν μέ αὐτό τό θέμα.

Καί ὅπως εἶπαμε ὑπάρχει κατ' ἀρχάς ἡ ἱστορική κατοχύρωσις τήν ὁποῖα περιληπτικώτατα ἀναφέραμε εἰς τήν ἀγάπη σας. Ἀλλά ὑπάρχει καί σαφεστάτη προφητική πολλαπλῆ ποικίλη κατοχύρωσις. Ἀπλῶς, ἕνα-δύο σημεῖα θά ἀναφέρωμε γιά νά μή μακρύνωμε πολύ τόν λόγο.

Εἰς τούς Ψαλμούς, ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ λέγει, μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου». Θά ἀναστηθῆς Κύριε Ἐσú, ἀλλά ὄχι μόνον Ἐσú – πού ἀναφέρεται προφανῶς εἰς τόν Χριστόν ἀπό τήν ὄλη συνάφεια τοῦ Ψαλμοῦ -, ἀλλά «καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου». Εἰς τήν κιβωτό τοῦ ἁγιάσματος, ἐκεῖ εἰς τήν Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, ἐφυλάσσοντο οἱ πλάκες τῆς Διαθήκης, οἱ πλάκες πού εἶχε πάρει ὁ θεόπτης Μωϋσῆς εἰς τό ὄρος Σινᾶ.

Ἀλλά, κατά μείζονα λόγον "κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος" εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ὑπεραγία

Θεοτόκος, γιατί ή Κιβωτός τής Διαθήκης ήτο τύπος τής Ύπεραγίας Θεοτόκου, έπειδή μέσα Της δέν είχε προφανώς τίποτε πλάκες, αλλά είχε τόν Ίδιο τόν Έντολοδόχο. Μάλιστα δέ τότε ήτο ένεργών ό άσαρκος Λόγος, ό άσαρκος Χριστός. Ό Χριστός, πρίν γίνη άνθρωπος δηλαδή, γιατί ένα είναι τό πρόσωπο. Όπως λέγει ό Χριστός «πρίν Άβραάμ γενέσθαι έγώ - έγώ, ως πρόσωπο, ως ύπαρξις - ειμί», ύπάρχω δηλαδή. Καί τότε τά έχασαν οί Γραμματεΐς καί οί Φαρισαΐοι καί ήθελαν εκεί νά τόν λιθοβολήσουν, κλπ.

Λοιπόν, ή Παναγία έχώρησε μέσα Της τόν ίδιο τόν Έντολοδόχο, τόν Χριστό δηλαδή. Γι' αυτό όπως ψάλλομε εκεί τά Χριστούγεννα λέμε ένα ώραΐο τροπάριο-προσόμοιο "ό άχώρητος παντί πώς έχωρήθη έν γαστρί, ό έν κόλποις του πατρός πώς έν άγκάλαις τής μητρός• πάντως ως οΐδε, ως ήθέλησεν καί ως ηύδόκησεν, άσαρκος γάρ ών έσαρκώθη έκών καί γέγονεν ό ών ό ούκ ήν δι' ήμᾶς». Δηλαδή, μέ άπλᾶ λόγια, πώς Αύτός πού δέν τόν χωροϋν τά σύμπαντα έχώρησε μέσα σέ άνθρωπίνη κοιλιά, μέσα σέ άχραντη κοιλιά, τής Ύπεραγίας Θεοτόκου; Γι' αυτό καί ή Παναγία μας δέν είναι άπλώς ή "σκηνή του άγιάσματος", αλλά πολύ εύστοχα ονομάζεται σύν πολλοΐς άλλοις ονόμασι καί "Χώρα του Άχωρήτου".

Τώρα, στηριζόμενοι οί Άγιοι Πατέρες στήν ιστορική καί προφητική κατοχύρωσι, πού έν ολίγοις αναπτύξαμε, κατέθεσαν, διεσαφήνισαν, άνέπτυξαν, έρμήνευσαν, περιχαράκωσαν γραπτώς αύτήν τήν διδασκαλία, ή όποία άποτελεΐ μυστικό δόγμα τής Αγίας μας Εκκλησίας. Αυτό, προφανώς καί δέν είναι ύποδεέστερο άπό τά άλλα δόγματα, αλλά είχε καί έχει τήν "πολυτέλεια" νά μήν άμφισβητηθῆ. Γι' αυτό είναι καί πιό "έγκυρο" - όλα τά δόγματα βέβαια είναι έξ ίσου έγκυρα -, διότι δέν εύρέθηκε κανείς αίρετικός εις τό διάβα τής εκκλησιαστικής ιστορίας νά τό άμφισβητήση. Τώρα, εάν κάποιοι σύγχρονοι θεολόγοι, ή άσχετοι, ή κάποιοι εύλαβεΐς, αλλά άπό άγνοια ή έπηρεασμένοι άπό άλλες θέσεις δυτικού τύπου λέγουν πράγματα τά όποια δέν εύσταθοϋν, έ, τί νά κάνωμε; Έμεΐς πρέπει νά στηριζώμεθα εις τούς Άγίους Πατέρες, εις τήν Παράδοσι τής Εκκλησίας μας, πού οί Άγιοι Πατέρες, οί πιό πολλοί άπ' αυτούς, όπως ό Άγιος ό Παλαμάς, είχαν δεΐ καί ζωντανά τήν Ύπεραγία Θεοτόκο.

Έτσι λοιπόν όλοι οί Άγιοι Πατέρες τό αναλύουν αυτό καί είναι σεσιγημένον μυστήριο. Άλλωστε, τά τής Θεοτόκου όλα είναι σεσιγημένα εις τήν Αγία Γραφή. Ένώ είχε μέσα Της τόν Θεόν Λόγον καί είχε τόν πρώτον λόγον νά όμιλή, όμως άφησε τόν Χριστόν νά τά πῆ άργότερα καλύτερα μέ τά θαύματα καί μέ τήν διδασκαλία Του. Ένώ είχε τόν πρώτο λόγο, γιατί μέσα Της είχε τόν ένυπόστατο Λόγο, αύτή νά είναι ή Γερόντισσα καί ή Διδασκάλισσα, όμως δέν είχε άρθρώσει καμμία λέξι. Καί αν βάλωμε καί κάποια καλή φαντασία, καί άπό κάποιους εκεί Γραμματεΐς καί Φαρισαΐους, διδασκάλους, μέ καλή ή μέ όχι καλή διάθεσι, πιθανώς

νά ἐδέχετο καί κάποιες συμβουλές καί κάποιες διδασκαλίες. Ποιός; Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, πού εἶχε λάβει τό Ἅγιο Πνεῦμα σέ τέλειο βαθμό. Βλέπομε τί μεγαλεῖο ταπεινώσεως καί σιωπῆς εἶχε ἡ Παναγία Μητέρα μας.

Ἐπίσης, ἀναλύσαμε ὅτι ἡ Ἱερά Παράδοσις εἶναι ισόκυρος μέ τήν Ἁγία Γραφή καί ὅτι οἱ Οἰκουμενικά Σύνοδοι ἠσχολήθησαν μόνο μέ προβλήματα πού ἔτυχε νά ἀπασχολήσουν τήν Ἐκκλησία στό πέρασμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἀλλά εὐτυχῶς γι' αὐτό τό θέμα κανεῖς αἰρετικός δέν εὐρέθηκε νά τό ἀμφισβητήσει. Γι' αὐτό καί δέν ὑπῆρξε ἀνάγκη συγκλίσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἄλλωστε, ἐκτός ἀπό τήν διαχρονική Πατερική Γραμματολογία, αὐτό φαίνεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, καί στήν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Μόνον δύο παραδείγματα θά ἀναφέρωμε.

Ὅπως ψάλλομε στό Κοντάκιο «τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε», τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο δηλαδή. Ἦ, εἰς τό τελευταῖο τροπάριο τῆς πρώτης ὠδῆς τοῦ πρώτου Κανόνα τῆς ἑορτῆς, ἀναφερόμενος ὁ ὑμνογράφος εἰς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, λέγει: Νά τό ποῦμε μέ ἀπλᾶ λόγια στήν ἀρχή. «Γι' αὐτό ἀκολουθοῦσα τούς νόμους τῆς φύσεως» καί μετὰ λέγει στά ἀρχαῖα «δι' ὃ θνήσκουσα σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα». «Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἐκοιμήθης, μετὰ, μαζί μέ τόν Υἱό Σου, ὅπως καί ὁ Υἱός Σου, ἐγείρσαι διαιωνίζουσα».

Νομίζω αὐτά εἶναι ἀρκετά, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιά νά πιστώσωμε τοῦ λόγου τό ἀληθές. Αὐτό πού πρέπει τώρα νά συνειδητοποιήσωμε εἶναι ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀπό τώρα δέν εὐρίσκεται ἀπλᾶ εἰς τόν Παράδεισον, ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί ὅλοι οἱ σεσωσμένοι, ἀλλά εὐρίσκεται ἀπό τώρα εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, γιατί ἔχει ἤδη πάρει τό ἄφθαρτο τελικό σῶμα, ὅπως δηλαδή καί ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μέ τήν Ἀνάληψί Του ἀνέβασε τήν ἀνθρωπίνη φύσι σέ αὐτό τό ὕψος τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀπλῶς, γιά τόν Χριστό, ἔπρεπε νά μείνη σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀνεβῆ ἡ ἀνθρωπίνη σάρκα εἰς τόν Οὐρανό γιά τόν λόγο ὅτι ἔπρεπε νά πιστωθῆ πέρα γιά πέρα ἡ ἱστορικότητα καί ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεώς Του. Γι' αὐτό καί στήν ἀρχή ἐνεφανίζετο ὅπως τόν ἥξεραν, ἐνῶ ὁ ἀναστημένος Χριστός ἦταν διαφορετικός καί ἄρρητος στήν θεά Του. Μετὰ ἐνεφανίζετο διαφορετικά καί τούς ἔκανε σταδιακά μαθήματα πίστεως ἕως ὅτου ἀνελήφθη. Ἐνῶ στήν Παναγία μας δέν ὑπῆρχε αὐτός ὁ λόγος. Ἄλλωστε, ὅπως εἶπαμε, ὅλα τά τῆς Παναγίας μας εἶναι σεσηγημένα μυστήρια.

Ἔτσι, ἡ Παναγία μας εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀπό τώρα εὐρίσκεται σωματικῶς μέ ἄφθαρτο σῶμα εἰς τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καί πρέπει ἡ ἰδική Της Ἀνάστασις-

Ἀνάληψις νά μᾶς χαροποιῆ πιό πολύ καί ἀπό αὐτήν τήν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ἐξηγούμεθα. Ὁ Χριστός, ὅπως ψάλλωμε εἰς τούς Αἴνους τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀνεστήθη "αὐτεξουσίως", ἀπό μόνος του δηλαδή. Ἐπί πλέον, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, "...ὁ Θεός ἀναστήσας τόν παῖδα Αὐτοῦ Ἰησοῦν" (Πράξ. γ' 26). Καί τά δύο εἶναι σωστά, διότι ὅταν λέμε "ὁ Θεός", ὅταν λέμε "ὁ Πατήρ", ὑπάρχει κοινή ἐνέργεια στά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καί τό Ἅγιον Πνεῦμα δηλαδή ἀνέστησαν τήν ἀνθρωπίνη φύσι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά ἐπειδή ὁ Χριστός ἦταν καί Θεός - λόγω τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως ἔχομε ἕνα Πρόσωπο στόν Χριστό, τοῦ Θεοῦ Λόγου -, γι' αὐτό καί τά δύο εἶναι σωστά, δηλαδή καί τό ὅτι ὁ Χριστός ἀνεστήθη αὐτεξουσίως, καί τό ὅτι ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάς, ἀνέστησε τόν Χριστόν.

Ἐνῶ ἡ Παναγία Μητέρα, ναί μέν δέν ἀνεστήθη αὐτεξουσίως, διότι ἦταν ἀπλός ἄνθρωπος. Ἀνεστήθη μέ ἄκτιστο θεία τριαδολογική ἐνέργεια, δηλαδή ἀνεστήθη ἀπό τόν Θεό. Ὅποτε, εἶναι ἡ πρώτη ἐγγύησις καί προκαταβολή, εἶναι ἡ πρώτη ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅλοι θά ἀναστηθοῦμε. Διότι, νά, ἕνας δικός μας ἀπλός ἄνθρωπος, πού δέν διαφέρει ἀπό μᾶς ὡς πρός τήν φύσι ἀλλά μόνο ὡς πρός τήν ἀγιότητα, ἀπό τώρα ἔχει ἀναστηθῆ. Ὅποτε ἐμεῖς πρέπει νά χαιρώμεθα γι' αὐτό, διότι ἀποτελεῖ τήν πρώτη ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, εἶναι ἡ σωτηρία καί τῶν ἀγγέλων, καί τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί ὀλοκλήρου τῆς κτίσεως. Εἶναι ἡ "γέφυρα ἡ μετάγουσα τούς ἐγγύς πρός οὐρανόν", γιατί καί ἡ κτίσις θά ἀνακαινισθῆ δυνάμει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄρα δυνάμει τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπό τήν ὁποίαν δανείσθηκε σάρκα ὁ Θεός Λόγος.

Γι' αὐτό, νά Τήν εὐγνωμονοῦμε αἰώνια καί νά τήν παρακαλοῦμε ἀδίστακτα, ἀφοῦ πρῶτα ὅμως ἐφαρμόζωμε τίς ἐντολές τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της. Γι' αὐτό καί τιμῆς ἕνεκεν λέγομε «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς». Διότι, ἡ Παναγία δέν εἶναι ὄντολογικός μεσίτης. Εἶναι ἠθικός μεσίτης, ἀλλά ἐπειδή διαφέρει ἡ παρρησία Της πάρα πολύ ἀπό τήν μεγάλη παρρησία τῶν λοιπῶν Ἁγίων, γι' αὐτό τιμῆς ἕνεκεν λέγομε "Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς". Ἐνῶ ὁ Χριστός εἶναι ὄντολογικός μεσίτης πρός τόν Πατέρα. Δηλαδή καί μόνον ἡ ἐνανθρώπισις Του εἶναι μία πρεσβεία στόν Θεό Πατέρα, εἶναι ἡ αἰτία τῆς συμφιλιώσεώς μας μέ τήν Ἁγία Τριάδα.

Εύχομαι λοιπόν νά Τήν παρακαλοῦμε ἀδίστακτα καί νά Τήν εὐγνωμονοῦμε αἰώνια, γιατί Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, τῆς ὁποίας θεώσεως εὐχομαι, διά πρεσβειῶν Της, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, ἀλλά καί ἀπό αὐτήν τήν ζωή, νά τύχωμε. Ἀμήν. Γένοιτο!

Η ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (102-N-3)

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος

Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ὁμιλία κατά τήν Θεία Λειτουργία στήν Ἱερά Μονή - 18/8/2013)

Πηγή: impantokratoros.gr